

Sygn. akt III KK 290/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **D. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 września 2012 r.,
odbyтым w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego
od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 9 grudnia 2011r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza prowadzone przeciwko D. S. postępowanie o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;**
- 2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny wniósł na korzyść D. S. kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 9 grudnia 2011r., którym to wyrokiem

obwiniony został uznany za winnego popełnienia wykroczenia określonego w art. 86 § 1 k.w., polegającego na tym, że w dniu 4 marca 2010 r. w S., na skrzyżowaniu okrężnym ulic L. i G., kierując autobusem marki Mercedes spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu z prawego na lewy, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki Opel Vectra, i za ten czyn został skazany na karę 300 zł grzywny. W kasacji tej Prokurator Generalny zarzucił przytaczanemu wyrokowi *„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.s.w., polegające na dokonaniu ustaleń faktycznych w oparciu o wskazane w uzasadnieniu dowody w postaci m.in. zeznań świadków /.../, dotyczących zdarzenia z dnia 13 września 2010 r., nieujawnione na rozprawie i niemające jakiegokolwiek związku z popełnionym w dniu 4 marca 2010 r. wykroczeniem zarzucanym obwinionemu D. S. oraz wyjaśnienie w uzasadnieniu podstawy prawnej wyroku i wskazane okoliczności mających wpływ na wymiar kary niedotyczących obwinionego D. S.. Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w.*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w pełni zasługuje na uwzględnienie.

Celnie zauważa Prokurator Generalny, że wskazane w zarzucie kasacji przepisy: art. 410 k.p.k. – przewidującego, iż podstawę wyroku może stanowić tylko całościowy zestaw dowodów ujawnionych na rozprawie, oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. – określającego niezbędne elementy składowe pisemnego uzasadnienia wyroku, mają, na podstawie art. 82 § 1 k.p.s.w., odpowiednie zastosowanie w

postępowaniu o wykroczenie. W niniejszej sprawie, choć wyrok Sądu Rejonowego ostatecznie nie został w trybie zwykłym zaskarżony, na wniosek obwinionego zostało sporządzone pisemne uzasadnienie tego orzeczenia. Już choćby nawet pobieżna jego analiza przekonuje, że Prokurator Generalny w oczywiste zasadny też sposób podnosi, że zaskarżony kasacją wyrok, skazujący D. S. za określone w art. 86 § 1 k.w. wykroczenie, rażąco narusza wymienione przepisy prawa.

Już na pierwszy rzut oka jest widoczne, że uzasadnienie to składa się niejako z dwóch części, pozostających w jednym ciągu i powiązanych ze sobą logicznie, jednak zupełnie nie przystających treściowo ani do siebie, ani zwłaszcza do realiów sprawy. Mianowicie, w pierwszej z wymienionych części Sąd Rejonowy zawarł krótki opis stanu faktycznego zdarzenia z dnia 4 marca 2010 r., objętego w niniejszej sprawie wnioskiem o ukaranie, przytoczył pokrótce wyjaśnienia obwinionego – stwierdzając, że są niewiarygodne, wymienił dowody, na podstawie których miał dokonać ustaleń faktycznych – wskazując tu na zeznania pokrzywdzonego K. G. oraz na dowód z oględzin pojazdów, wymienił dowody z zeznań /.../ – jako niemające dla rozstrzygnięcia znaczenia oraz omówił zeznania świadków /.../ – oceniając je jako niemogące stanowić podstawy ustaleń. Wszystkie te dowody (także niewymieniony w motywach dowód z zeznań policjanta P. R.) wchodziły w zakres zebranego i ujawnionego przez Sąd materiału dowodowego. W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy nie zajął się już natomiast analizą tychże dowodów, jakby wynikało z logicznego ciągu wywodu, lecz przytoczył i ocenił – nieujawnione w toku rozpoznania niniejszej sprawy – zeznania zupełnie innych (wymienionych z nazwiska w zarzucie kasacji) świadków, odnoszące się do całkiem innego zdarzenia – z dnia 13 września 2010 r., związanego z nieprawidłowym manewrem wyprzedzania, wykonywanym przez zupełnie

innego obwinionego – W. W. Konsekwentnie też, Sąd Rejonowy podał w tej części uzasadnienia ocenę prawną tego właśnie zdarzenia (z art. 92 § 1 k.w. i z art. 86 § 1 k.w.), a nie będącego przedmiotem niniejszego wniosku, rozważył winę nie obwinionego D. S. a wyżej wymienionego W. W., wreszcie przytoczył okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary (grzywny w wysokości 800 zł) temu ostatniemu, a nie obwinionemu w niniejszej sprawie.

Trudno dociec przyczyny sporządzenia tej treści uzasadnienia orzeczenia. Nie można wykluczyć, że u jego źródeł tkwiło niewłaściwe wykorzystanie techniki pracy z komputerowym edytorem tekstu. Nie zmienia to jednak faktu, że lektura tego dokumentu – zawierającego tak ewidentne, w świetle art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.w., braki – nie daje podstaw do stwierdzenia, jak przebiegał proces dokonywania przez Sąd Rejonowy ustaleń o sprawstwie i winie obwinionego D. S. w zakresie stawianego mu we wniosku zarzutu, a także, jakie względy Sąd brał pod uwagę przy ocenie prawnej jego zachowania oraz przy wymierzaniu mu kary. Jednocześnie lektura ta nie pozwala pozbyć się wątpliwości, czy zamieszczenie w uzasadnieniu analizy zeznań świadków nieprzesłuchanych w sprawie obwinionego D. S. – a więc, wobec treści art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.w., niemogących stanowić podstawy wyrokowania – nie wynikało jednak z faktu, że w procesie rozstrzygania Sąd Rejonowy w istocie dowody te, w miejsce właściwych, uwzględnił.

Powyższe przekonuje w sposób niezbity, że wymienione naruszenia prawa miały nie tylko rażący charakter, ale że ponadto mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. To zaś oznacza, że tenże wyrok ostać się nie może i podlega uchyleniu. Zważywszy natomiast na to, że do zarzucanego wykroczenia miało dojść w dniu 4 marca 2010 r., co oznacza, iż

od tej daty upłynął już okres 2 lat, stosownie do treści art. 45 § 1 k.w. stwierdzić należało, że nastąpiło przedawnienie karalności tegoż wykroczenia. To zaś obligowało Sąd Najwyższy do umorzenia, na mocy wymienionego przepisu oraz art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w., postępowania o ten czyn, prowadzonego przeciwko D. S.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku, rozstrzygając o kosztach postępowania w sprawie na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w.